

Arrest

nr. 127 071 van 15 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 12 december 2013 hebben ingediend, om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 24 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn. Eerste verzoeker heeft op 19 november 1999 een asielaanvraag ingediend. Op 4 december 2000 heeft de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

Tegen deze beslissing heeft verzoeker een dringend beroep ingediend. Op 28 maart 2003 heeft de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen.

Verzoekers hebben zich op 2 maart 2010 aangemeld bij de gemeente. Zij waren in het bezit van een Portugese EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een bijlage 15, geldig tot 16 april 2010.

Eerste verzoeker heeft een aanvraag tot verblijf als werknemer ingediend. Eerste verzoeker werd in het bezit gesteld van een A-kaart, waarvan de geldigheid is verlopen op 8 december 2010.

Tweede en derde verzoekster hebben op 10 augustus 2010 een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Er werd een negatieve beslissing genomen door de burgemeester of zijn gemachtigde, en de ten onrechte afgegeven bijlagen 41 werden ingetrokken.

Bij schrijven van 24 mei 2011 hebben verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend.

De aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ontvankelijk verklaard op 9 augustus 2011. Er werd een arts-adviseur aangesteld.

Door de arts-adviseur werd op 23 november 2013 een medisch advies verschaft.

Op 24 oktober 2013 heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, die op 12.11.2013 aan verzoeker betekend werd.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.05.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

Z. G. (...) (R.R.; (...))

Geboren te Krimea op 15/09/1979

En haar echtgenoot:

+ Z. D. (...) (R.R.: (...))

geboren te Krimea op 11 /05/1963

En hun mindetjarige dochter:

+ Z. Y. (R.R.: (...))

beboren te Krimea op 24/10/1998

Nationaliteit: Oekraïne

Adres: Luikersteenweg 142/001, 3800 SINT-TRUIDEN

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09.08.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor Z., G.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 23.10.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat “uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen werpen in een enig middel de schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, de schending van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 alsook de schending van artikel 3 van het EVRM.

3.2. Samenvattend stellen verzoekers dat zij diverse medische verslagen hadden voorgelegd maar dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle concrete en individuele elementen. De bestreden beslissing is evenmin binnen een redelijke termijn genomen aangezien verzoekers aanvraag dateert van 24 mei 2011 terwijl de beslissing slechts op 24 oktober 2013 is genomen. Mede door het uitblijven van een beslissing heeft tweede verzoekster ook een belangrijke therapeutische vertrouwensband opgebouwd met haar artsen. De behandelende arts van tweede verzoekster heeft ondertussen het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer kritisch bestudeerd. In zijn medisch advies (stuk 3) stelt hij zich vragen of een vergelijkbare behandeling beschikbaar is in Oekraïne. Tweede verzoekster betoogt voorts dat zij niet aan medisch onderzoek is onderworpen terwijl dit zeker een ander licht op de zaak had geworpen. Evenmin heeft de ambtenaar-geneesheer een deskundige geraadpleegd. Tweede verzoekster stelt ook vast dat de ambtenaar-geneesheer geen deugdelijk onderzoek heeft gedaan naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in tweede verzoeksters herkomstland. Verzoekers stellen ten slotte een schending van artikel 3 EVRM vast en herhalen dat de ambtenaar-geneesheer tweede verzoekster aan een medisch onderzoek diende te onderwerpen en benadrukken de nood aan regelmatige opvolging door een oncoloog.

3.3. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekende partijen bespreken de verschillende motieven in hun middel waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

3.4. Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekende partijen betwisten *in casu* dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

3.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de voornoemde wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet, kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de Vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de voornoemde wet van 29 juli 1991 oplegt.

3.6. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.7. Het onderzoek van de motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, *"zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen"*.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen".

3.8. De Raad dient samen met de verwerende partij vast te stellen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat de aanvraag om een verblijfsmachtiging om medische redenen moet behandeld worden binnen een welbepaalde termijn of dat de verblijfsmachtiging om medische redenen moet toegekend worden omwille van het overschrijden van een bepaalde behandelingstermijn. Verder blijkt dat verzoekers hun aanvraag na drie maanden reeds onvankelijk verklaard werd en dat vervolgens de behandeling ten gronde van de aanvraag afgerond twee jaar in beslag genomen heeft. Dit kan, gelet op het grote aantal aanvragen om verblijfsmachtiging dat de verwerende partij te verwerken krijgt en gelet op de inschakeling van de arts-adviseur die een advies dient over te maken aan de verwerende partij aangaande de medische situatie van verzoeker, bezwaarlijk als een onredelijke behandelingsduur bestempeld worden. Bijkomend ziet de Raad niet in op welke wijze tweede verzoekster een nadeel ondervond door de behandelingstermijn van haar aanvraag aangezien

zij tijdens de behandeling ten gronde van haar aanvraag in het bezit bleef van een attest van immatriculatie. Tweede verzoekster had ook de mogelijkheid om haar medisch dossier te actualiseren en dit aan het advies van de arts-adviseur voor te leggen (zie Aanvragen van 6/8/2012 voor CT abdomen, aangevraagd door dr. V. en het attest van 10/06/2013 van dr. D. K. waaruit blijkt dat tweede verzoekster wordt opgevolgd). Verzoekers hebben derhalve ook geen belang bij hun kritiek.

3.9. In het administratief dossier bevindt zich het advies van de arts-adviseur van 23 oktober 2013 waarop de eerste bestreden beslissing steunt. Verzoekers voegen het ook bij hun verzoekschrift. Het advies citeert de neergelegde medische stukken en vervolgt:

“Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze dame in haar thuisland behandeld werd voor een tumor waarvan ze in België een recidief kende. Ze onderging hiervoor een ingreep en een toxische behandeling in 2011. Inmiddels is ze behandeld en hoeft ze geen medicatie. Ze wordt opgevolgd via een jaarlijkse CT-scan om eventuele recidieven tijdig op te sporen. Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het Oekraïne

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig van International SOS1 van 29/04/2013 met uniek referentienummer BMA-4752

(2) Informatie afkomstig van International SOS van 27/09/2013 met uniek referentienummer BMA-5039

Betreffende de jaarlijkse opvolging, uit (1) blijkt dat er oncologen zijn en uit (2) blijkt dat CT-scans mogelijk zijn in Oekraïne.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Oekraïne

Er bestaat nog geen publieke ziekteverzekering in Oekraïne. Officieel biedt de overheid een ruim pakket zorgen gratis aan. Het probleem is dat ze hiervoor niet het vereiste budget voorziet en de patiënten dus wel degelijk betalingen moeten doen. De betalingen situeren zich voornamelijk op het vlak van de aankoop van medicatie en dit zowel ambulant als in ziekenhuizen.

Bij een bevraging over de gezondheidszorg antwoordde een grote meerderheid van de patiënten dat ze hadden moeten betalen voor de benodigde medicatie. De zorgen zelf waren echter wel degelijk gratis. Slechts een kleine minderheid van de patiënten vermeldde dat ze hadden moeten betalen voor een consultatie bij een specialist nadat ze waren doorverwezen door een generalist².

Patiënten kunnen zich zelf tot het gewenste type specialist wenden in een polikliniek. Zo nodig worden ze nog doorverwezen.³

Sociaal kwetsbare groepen genieten wel van kortingen bij de aankoop van voorgeschreven medicatie. Hiertoe behoren: patiënten met sociaal belangrijke en ernstige aandoeningen, invaliden, bejaarden die het sociaal ouderdomspensioen ontvangen en kinderen jonger dan zes jaar.⁴ Wat betreft de sociale zekerheid kan eventueel van de volgende uitkeringen genoten worden⁵:

Er is een invaliditeitspensioen voor mensen die geheel of gedeeltelijk werkonbekwaam zijn. Hoe langer men heeft bijgedragen (= gewerkt), hoe hoger het pensioen. Men moet minimum 2 jaar hebben bijgedragen.

Er is een sociaal invaliditeitspensioen voor mensen die niet voor een invaliditeitspensioen in aanmerking komen en weinig bezittingen of inkomsten hebben.

Er is een sociale bijstandsuitkering voor families met kinderen of alleenstaande moeders die weinig bezittingen of inkomsten hebben.

Er is geen strikte noodzaak tot mantelzorg. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Oekraïne het land waar zij ruim 26 jaar verbleef, geen familie/vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voordat men niet in staat is te reizen, waardoor kan aangenomen worden dat een terugkeer naar Oekraïne mogelijk is.

Concluderend kan gesteld worden dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in Oekraïne.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaartegen een terugkeer naar het herkomstland.”

3.10. Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer aldus concludeert na een uitvoerig en gedegen onderzoek van het medisch dossier van tweede verzoekster, doch dat diende te worden besloten dat haar medische aandoening niet kon leiden tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vermits de noodzakelijke medische behandeling en opvolging, na onderzoek ter zake, beschikbaar én toegankelijk zijn in het land van herkomst. Immers een eerste behandeling voor een tumor gebeurde reeds in het land van herkomst. Tweede verzoekster kende een recidief in België, onderging een ingreep en een toxische behandeling in 2011.

3.11. Verzoekers zijn van oordeel dat het advies van de arts-adviseur van 23 oktober 2013 onvoldoende rekening houdt met de “uiterst zeldzame vorm van tumor” van tweede verzoekster en benadrukt dat de Belgische dokter die de pathologie heeft behandeld van wereldformaat is. Tweede verzoekster wijst op het verslag van dokter R. D. K. van 18 maart 2011, die er op wijst dat *“patiënte nog jaren zal moeten opgevolgd worden”*. Tweede verzoekster gaat niet *in concreto* in op de vaststellingen van de arts-adviseur die de jaarlijkse medische opvolging van tweede verzoekster bevestigt en toevoegt dat Oekraïne oncologen heeft en CT-scans mogelijk zijn in Oekraïne. Nergens kan blijken dat enkel de Belgische professor dokter van Gasthuisberg een dergelijke opvolging kan uitvoeren. Tweede verzoekster doet in se niet meer dan een algemene zienswijze verstrekken aangaande haar medische situatie, namelijk *“een gespecialiseerde medische behandeling is lopende en er zijn nog medische behandelingen voorzien”*, met daaraan gekoppeld de overtuiging dat de overgelegde gegevens moeten volstaan. Dit kan de bestreden beslissing die steunt op het advies van de arts-adviseur van 24 oktober 2013 niet onderuit halen.

3.12. Tweede verzoekster is de overtuiging toegedaan dat de arts-adviseur geen grondig onderzoek heeft verricht en dat er aanvullende medische onderzoeken hadden dienen plaats te grijpen, maar legt niet uit waarom dit noodzakelijk is gelet op wat er kan gelezen worden in het advies van de arts-adviseur van 24 oktober 2013 en het gestelde *“Inmiddels is ze behandeld en hoeft ze geen medicatie. Ze wordt opgevolgd via een jaarlijkse CT-scan om eventuele recidieven tijdig op te sporen. Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen”*.

Uit de wettekst van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt inderdaad onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan een arts-adviseur die daarin volledig vrij wordt gelaten. Het berust tevens derhalve bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te beslissen tweede verzoekster al dan niet nog aan een bijkomend fysiek medisch onderzoek te onderwerpen, doch *in casu* heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen. Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van diens advies of beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet onwettig of kennelijk onredelijk is.

3.13. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

3.14. Voorts concretiseren verzoekende partijen niet waarom de arts-adviseur gelet op het verstrekte advies, een deskundige had dienen te raadplegen of correspondentie had dienen te voeren met de door de tweede verzoekster geraadpleegde arts. Evenmin leggen verzoekende partijen uit waarom in de door de arts-adviseur geschetste omstandigheden een medisch onderzoek zich opdrong te meer nu uit de door tweede verzoekster neergelegde medische attesten werd vastgesteld dat tweede verzoekster geen mantelzorg behoefde, enkel een jaarlijkse CT-scan. De overtuiging dat een medisch onderzoek zich opdrong volstaat te dezen niet. De Raad wijst erop dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alleszins niet voorziet in een verplicht medisch onderzoek aangezien hierin gesteld wordt: *“(…) De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land*

waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Zij kan zo nodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Tweede verzoekster is de overtuiging toegedaan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer *"voorbarig (...) en foutief is"* maar dit wordt eens te meer niet geconcretiseerd. Tweede verzoekster poneert dat de arts-adviseur *"op een voorbarige en onterechte wijze de door verzoekster voorgelegde verslagen (heeft) tegengesproken"*, maar laat na dit *in concreto* uit te werken. Uit het advies van de arts-adviseur van 24 oktober 2013 blijkt dat hij van oordeel is dat er geen sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie voor tweede verzoekster om te reizen. Verzoekende partijen zijn van oordeel dat de arts-adviseur allerlei initiatieven had dienen te ontwikkelen in verband met tweede verzoeksters mogelijkheid om naar Oekraïne te reizen, maar de verzoekende partijen negeren totaal de vaststelling van de arts-adviseur dat er geen contra-indicatie voor een terugreis naar Oekraïne is. Tweede verzoekster toont nergens aan dat in de medische attesten die zij heeft voorgelegd vooraleer de bestreden beslissing getroffen werd, hieromtrent iets anders meegedeeld werd.

Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat waar verzoekende partijen uitvoerig toelichten dat verzoekende partijen voor hun komst naar België in Portugal woonden en tweede verzoekster aldaar niet naar behoren werd opgevolgd en de medische behandeling *"omwille van de onontwikkelde medische voorzieningen aldaar en gemis aan kennis, gebrekkig uitgevoerd"* (sic) werd, dit niet relevant is nu verzoekende partijen niet afkomstig zijn uit Portugal maar uit Oekraïne. Het verslag van 23 oktober 2013 van de arts-adviseur kon uiteraard geen rekening houden met het thans neergelegde verslag van Dr. D. K. van 25 november 2013 dat dateert van na het treffen van de bestreden beslissing. Daaromtrent benadrukt de verwerende partij nog dat verzoekende partij *"zelfs niet eens in[gaat] op deze concrete motieven, die zij volkomen onbesproken laat. Haar kritiek gaat volledig voorbij aan deze motieven, waarbij inzake de toegankelijkheid o.m. wordt gewezen op het gratis verlenen van bepaalde medische zorgen, de kortingen bij de aankoop van voorgeschreven medicatie, de hoogstwaarschijnlijke aanwezigheid van familie of vrienden in Oekraïne waar zij terecht kunnen voor opvang en hulp, de vaststelling dat niet blijkt dat betrokkene arbeidsongeschikt is, en er dus kan van uitgegaan worden dat betrokkene zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de medische hulp...."*

Terwijl ook het loutere gegeven dat de behandelend arts in 2011 meende dat de medische behandeling in Oekraïne niet voor 100% beschikbaar kon zijn, maakt niet dat de arts-adviseur in zijn advies van 23.10.2011 op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. Verzoekende partij toont niet aan dat de medische informatie uit 2013 waarop de arts-adviseur zich heeft gesteund inzake de beschikbaarheid van de medische zorgen, kennelijk onjuist zou zijn. Zij gaat, het weze andermaal herhaald, zelfs niet eens in op de concrete motieven van de bestreden beslissing."

Hoe dan ook de Raad kan niet besluiten tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing aan de hand van een stuk waarover de verwerende partij niet beschikte op het ogenblik dat ze deze beslissing trof en dat dus niet aan de arts-adviseur kon verstrekt worden ter beoordeling ervan.

3.15. Waar verzoekers de schending van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aanvoeren, kan volstaan worden met de eenvoudige lezing van deze bepaling.

"Art. 4. § 1. Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig [1 artikel 9ter, § 1, tweede lid,] 1, van de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde medische disciplines :

(...)

§ 2. De lijst van de overeenkomstig [1 artikel 9ter, § 5, eerste lid,]1 van de wet, benoemde deskundigen wordt door de gemachtigde van de minister aan de ambtenaren-geneesheren doorgegeven."

Het betreffende artikel vangt immers aan met de bewoordingen *"indien nodig"* hetgeen impliceert dat de keuze om al dan niet bijkomend advies in te winnen of zelf tot een fysiek onderzoek over te gaan, onder de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer valt. Hetgeen overigens volledig in de lijn ligt van het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel omwille van het niet fysiek onderzoeken van de verzoekende partij door de ambtenaar-geneesheer ligt omwille van bovenstaande redenen dan ook niet voor.

3.16. Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moeten verzoekende partijen aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of

mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen in dit onderdeel van het middel enkel summier herhalen dat tweede verzoekster nood heeft aan regelmatige opvolging, en de arts-adviseur tot een bijkomend onderzoek had kunnen beslissen zodat de bestreden beslissing foutief, minstens voorbarig is. De Raad merkt nog op dat reeds in de bestreden beslissing gemotiveerd werd aangaande artikel 3 van het EVRM. Zo motiveerde de gemachtigde, op grond van het medisch advies van de arts-adviseur 23 oktober 2013, als volgt: *“Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”* Verzoekende partijen verklaren het tegenovergestelde, maar brengen evenwel geen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter adstructie van deze kritiek. Zij tonen bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoekende partijen beperken zich tot een algemene bewering dat ze niet naar Oekraïne kunnen worden teruggestuurd, zonder hiervan een begin van bewijs bij te brengen. Hiermee wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond. De beschouwingen van verzoekende partijen inzake hun verwijdering die in strijd is met artikel 3 van het EVRM, gelden evenmin ter zake, niet alleen omdat zoals reeds in de bespreking in vorige onderdelen van het middel duidelijk werd, de benodigde adequate medische opvolging beschikbaar en toegankelijk is voor tweede verzoekster in haar land van herkomst, maar ook nu de *in casu* de bestreden beslissing van 24 oktober 2013, op zich, geen verwijderingsmaatregel bevat.

3.17. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

4.1. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK